

[Sigsgaard.]

forslag, der her er fremsat, de personale-mæssige konsekvenser og de effektivitets-mæssige konsekvenser. Jeg synes, det vil være gavnligt, når forslagene genfremsættes og bliver genstand for udvalgsbehandling, at man da har et ordentligt grundlag med en udførlig gennemgang fra ligningsdirektoratets side.

Må jeg i øvrigt understrege, at de forslag, der her er fremsat, langtfra er tilstrækkelige, og at vi i øvrigt er modtagelige for gode ændringsforslag til de enkelte bestemmelser. Det, vi er afvisende over for, eller det, vi er stærkt kritiske over for, er den hurtige afvisning, som vi møder fra VKRs side, hvor man hører smukke ord om, at nu skal vi skattesnyderiet til livs, og så går man, når der kommer konkrete forslag, herop og siger: det vil vi bare ikke have noget med at gøre. Ingen alternativer.

Må jeg så til slut resumere, at det, vi her har foreslået, er altså bedre muligheder for kontrol på stedet. I dag er det sådan, at regnskabsmaterialet kan destrueres, uden at det medfører større konsekvenser for dem, der destruerer det, og derved kan folk unddrage sig skattepligt. Det er dog urimeligt, og det må dog ændres.

Vore forslag om skærpede straffebestemmelser. Ingen har her i dag påstået, at de var særlig vidtgående. Jeg kan forsikre for, at det er de heller ikke. I Sverige har et særligt udvalg, der har siddet og overvejet det spørgsmål, foreslået en strafferamme på op til 6 års fængsel for skattebedrageri. Vi er slet ikke gået så langt.

Må jeg så lige til sidst også nævne, at et af hovedformålene med forslagene her er jo at få i hvert fald en ligestilling mellem på den ene side det, vi har kaldt arbejdsfri indkomster, formueforøgelser osv., formueafkast, og på den anden side arbejdsindkomsterne. Det er der ikke i dag. I dag fører man nøje kontrol med i hvert fald lønarbejderindkomsterne, medens det går lidt lettere med de andre indkomster, jeg har nævnt, de arbejdsfri indkomster. Der kan der snydes i langt større omfang, og det må i hvert fald ændres.

Må jeg så til allersidst sige, at når finansministeren indledte sine bemærkninger med nogle ganske pudsige ord om, at nu så det jo ud til, at hr. Ømann

og jeg kappedes om, hvem der skulle være skattesnydernes fjende nr. 1, så skal jeg slet ikke kommentere det — de forslag, vi her har fremsat, har der været arbejdet på i meget lang tid — men kun sige, at noget af det, der ville glæde mig mest, var, hvis finansministeren rigtig ville gøre sig umage for, at han i befolkningens øjne kunne komme til at fremtræde som skattesnydernes fjende nr. 1.

Finansministeren (Poul Møller): Der var skam ikke nogen som helst ond tanke bag min udtalelse om de to ærede medlemmers konkurrence på dette område. Jeg tror endda, jeg sagde, at jeg betragtede det som meget værdifuldt, for hver gang vi får lejlighed til at drøfte disse problemer i folketinget, kan der for det første ske det, at offentligheden bliver mere og mere indstillet på, at man vil skattesnyderiet til livs, og offentlighedens indstilling er meget afgørende for hele denne sags løsning, eller for at vi kan komme en endelig løsning af dette problem nærmere. For det andet kan der da endelig også ske det, at vi kan inspirere hinanden. Også det er jo værdifuldt. Argumenter og modargumenter er vel i og for sig i demokratiet det, som forudsættes at være grundlaget for beslutningerne, og ikke andre hensyn.

Der er bl. a. i dag kommet et synspunkt, en tanke frem, som jeg ikke har set tidligere i folketinget, nemlig tanken om en amnesti. Jeg har selv haft den tanke for et par år siden, men har ikke turde kommet til folketinget med et forslag om amnesti, selv om det var ledsaget af skærpede strafferammer for fremtiden. Sådan forstod jeg hr. Ømanns tankegang. Han sagde: lad os nu få gjort rent bord, og de, der ikke benytter sig af amnestichancen, skal søreme have en hård straf bagefter, fordi skattesnyderi er en forbrydelse, det er forholdsvis let at begå, og som det er svært at opklare, derfor må der være en kraftig straffesanktion. Jeg forstår godt synspunktet. Det er det samme, som da man i gamle dage havde dødsstraf for hestetyveri, fordi det ikke var muligt at beskytte hestene på marken imod tyveknegtene; derfor måtte de straffes så hårdt, at de ikke havde ret megen chance for i hvert fald at kunne gøre det flere gange. Men det skal jeg lade ligge ved denne lejlighed.